

Хто такий Незграбний Вовчик?

Коли мати Вовчиця народила маля, батьки ніяк не могли обрати для нього належне ім'я. Тоді бабуся Вовчиця завітала на гостину й мовила:

— Ох, які ж ви незграбні — навіть наректи власне дитинча не можете! Звичайно ж, член вовчої сім'ї має зватися Вовчиком.

Почули батьки: незграбні, Вовчик... То й вирішили назвати маля Незграбним Вовчиком.

Коли Вовчик трохи підріс, батьки зібралися в подорож. Їм узагалі була до вподоби романтика мандрівного життя. Вони спитали сина, чи не хоче він вирушити з ними.

Вовчик спитав:

— Чи є там гори?

— Так, — відповіли батьки.

Тоді Незграбний Вовчик спитав, чи є на тих горах дерева з птахами на гіллі, під деревами — галявини, і чи простягаються через ті галявини струмки, і чи відбиваються в тих струмках хмари.

І на всі запитання батьки кивали головами.

Урешті-решт Незграбний Вовчик насупився і сказав:

— Отже, там так само, як і тут, де ми живемо? То нащо тоді кудись рушати?

Тато подумав, що Незграбний Вовчик має рацію, і майже відмовився від подорожі. Проте мама голосно скрикнула:

— Якщо ми нікуди не поїдемо, де ж я ходитиму у своїх новеньких кросівках? Якщо ви не вирушаєте зі мною, я поїду без вас і ніколи не повернуся назад!

Вовчиця розсердилася не на жарт, а тоді купила квиток на літак, взяла кросівки і, взявши поклажу, поїхала з дому. Вона й справді хотіла добряче вигуляти новеньке взуття.

Тато страшенно занервував через те, що мама справді може ніколи не повернутися додому. Тож він вирушив слідом за нею. Вовк був такий засмучений, що навіть взуття забув зашнурувати.

Перший крок він ступив без усіляких перешкод, та на другому перечепився і зламав ногу. Насилу дотягнувши батька до лікарні, Незграбний Вовчик заповзвся щосили гукати:

— Мій тато упав і сильно ушкодив ногу! Допоможіть! Лікаря!

Усі лікарі почули Вовчика, та вирішили, що це він перечепився. Вони полишили всі свої справи й кинулися до нього.

Жаба, низенький і товстий лікар, спитав у вовченяти:

— Як це сталося?

Незграбний Вовчик відповів:

— Через шнурок на взутті.

— І що саме ушкоджено?

— Я тільки побачив, як лівий кросівок наступає на шнурок від правого, а правий — на шнурок від лівого. Тільки мій тато може сказати, що ушкоджено!

Лікар Жаба витріщив свої великі очі і сказав:

— Якась нісенітниця! Якщо навіть ти цього не знаєш, як твій тато може знати?

Незграбний Вовчик і собі витріщився на лікаря й мовив:

— Звісно як! Отож мій тато це і знає, а не я!

Тоді лікарі нарешті зрозуміли, що це тато Вовк спіткнувся.

Той мовчки сидів біля входу до лікарні. Він не міг і кроку ступити, бо його лапа була зламана.

Лікар Жаба підскочив до Вовка і спитав:

— Котру ногу ви зламали?

— Праву.

Лікар оглянув його ногу й запитав, торкаючись її то тут, то там:

— Зараз боляче? А тут? Чи, може, тут?

Тато Вовк нічого не відповів.

Тоді лікар Жаба розсердився й закричав:

— Я ж маю знати, що ви відчуваєте!

Тато Вовк закричав у відповідь:

— Та яка різниця, що я відчуваю! Просто вилікуйте мою ногу — і по всьому!

Коли тато Вовк тільки-но почав одужувати, він узяв палицю та, спираючись на неї, рушив услід за мамою Вовчицею. А Незграбний Вовчик лишився сам-на-сам із білою хатинкою, високим кленом, маленькою яблунькою

та ще якимось невисоким деревом, що мало довге кругле листя й було рясно обсіпане червоними фруктами.

Важко жилося Незграбному Вовчикові на самоті. Першого ж дня, коли тато пішов, малий раптом відчув, що, здається, і сам кудись зник. Він так перелякався, що серце мало не вискочило з грудей.

А річ була ось у чому. Раніше батьки Незграбного Вовчика щоранку будили його зі словами: «Вставай і вмивайся, Незграбний Вовчику!», «Ходи снідати, Незграбний Вовчику!» Він голосно кричав матері, що прокинувся, а тоді піднімався з ліжка, йшов умиватися і снідати.

Того першого ранку, коли Вовчик прокинувся в порожній хатинці, він встав, умився й поснідав, як завжди. Проте щось було не так. Незграбний Вовчик задумався. А тоді, на свій жах, зрозумів: «Незграбний Вовчик зник!»

Він хотів закричати, але йому це не вдалося. Щойно Вовчик відкрив рота, як шматочок хліба скотився йому просто в горло, і дихати стало важко. Бідолаха ледве відкашлявся, але натомість почав так голосно гикати, що розбудив Кролика-Розумника, який жив далеченько звідти. Він був другом Вовчика. Прокинувшись, Кролик подумав: «Ох, лишенько! З Вовчиком щось сталося».

Він швиденько побіг до друга та привів його до лікаря Жаби. Той дав Вовчикові склянку води та наказав випити у три ковтки. Тієї ж таки миті гикавка минула.

Незграбний Вовчик низенько вклонився лікарю й мовив: — Красно дякую, лікарю! — і побіг чимдуж додому. Кролик рушив за ним.